

BRAVELANDS

DE ZIELVRETERS

ERIN HUNTER

Vertaald door Sandra C. Hessels | Creative Difference

Met speciale dank aan Gillian Philip

Oorspronkelijke titel: Bravelands – Book 5 – Spirit Eaters

© 2020 Working Partners Ltd

Serie gecreëerd door Working Partners Limited

© 2020 Nederlanstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen

Uitgegeven onder Fantoom, een imprint van Baeckens

Tekst: Erin Hunter

Vertaling: Sandra C. Hessels (Creative Difference)

Grafische vormgeving: BeCo DTP-Productions, Epe

Artwork: Einbandgestaltung und Wort-Bild-Marke: UNIMAK GmbH, Hamburg

© 2020 Beltz & Gelberg in der Verlagsgruppe Beltz Weinheim Basel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en / of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 761 1

NUR 284

YFP Kinderen / tieners: fictie: natuur- en dierenverhalen

YFH Kinderen / tieners: fictie: fantasy

D/2020/6186/24

www.baeckensbooks.be

PROLOOG

HET WATER WAS groen en lag er onbewogen bij, met op het oppervlak de deinende schaduwen van de takken die erboven hingen. Slokker, de witte pelikaan, peddelde rustig door het ondiepe gedeelte en hield de bewegingen onder hem in de gaten. Om hem heen deden zijn broers en zussen zich tegoed aan hun vangst of doken ze onder water om nieuwe vis te pakken. Slokker kreeg een zilverkleurige waas van een school vissen in het oog, kromde zijn vleugels en schoot met zijn kop het water in.

De vis die hij ving was dik en sappig. Slokker gooide zijn kop naar achteren en slokte hem op, maar niet zonder ondertussen de oever in de gaten te houden voor mogelijk gevaar. Alles was vredig. Het was een prachtige dag hier bij de drinkplaats. De zon scheen vanuit een bijna onbewolkte hemel op hen neer, een zacht briesje speelde door Slokkers veren. Aan de waterkant hadden zich diverse kuddes verzameld die met hun stampende poten de modder omwoelden. Hun staarten zwiepten heen en weer en ze schudden vliegen uit hun ogen. Twee zebramerries verzorgden elkaars rug en krabden met hun tanden over de vacht. Buffels

sjokten sloom tot aan hun dijnen het water in en genoten van de zalige koelte. Een eindje verderop waadde een kudde nijlpaarden door het diepere water. Ze geeuwden om hun tanden te laten zien en doken af en toe onder, op zoek naar het heerlijke gras dat op de bodem van het meer groeide.

Slokker was niet echt bang voor die grote dieren, al bleven hij en zijn groepsgenoten wel ver genoeg uit de buurt van de nijlpaarden. De krokodillen, daar moest hij voor oppassen. Een aantal van die enorme, geschubde roofdieren lagen niet ver hiervandaan in de zon op de oever en scanden het wateroppervlak met hun kille ogen, op zoek naar onoplettende prooi. Meermaals had Slokker gezien hoe een krokodil een pelikaan onder water trok om hem daar op te eten. Hij strekte zijn vleugels, dook omlaag om nog een vis te vangen en kwam snel weer boven om de krokodillen in de gaten te houden. Een hoge, schelle roep leidde hem opeens af en hij keek omhoog. Water liep in stroompjes over zijn veren omlaag. Een kleine fluiteend fladderde snel klapwiekend boven hen en verliet met een ruime bocht zijn formatie. Met zijn helderwitte kop omlaag gericht riep hij naar de pelikanen.

‘Heb je het al gehoord?’ kwaakte hij. ‘Er is een nieuwe Oppervader!’

Slokkers hart maakte een sprongetje van opwinding en zijn groep zwom dichterbij hem toe. Samen keken ze op naar de fluiteend. Het was zo lang geleden dat Bravelands een Opperouder had gehad. Sinds de dood van Oppermoeder, de olifant, hadden de dieren alleen een reeks Valse Ouders gekend: eerst

de neushoorn Bull en vervolgens Stinger, de kwaadaardige baviaan, die Bull met een list zover had gekregen zich uit te roepen tot Oppervader, om zich vervolgens die rol zelf toe te eigenen.

Hadden ze dan nu eindelijk een ware Oppervader die de Grote Geest van Bravelands in zich droeg? Slokker durfde zulk goed nieuws bijna niet te geloven.

‘Echt waar? Weet je het zeker?’ riep hij terug.

‘Het is waar! Ja-ja-ja!’ floot de eend. ‘We hebben het van een ooievaar gehoord!’

‘Een ooievaar?’ Slokkers vriend Klepper hield zijn kop schuin en zei sceptisch: ‘Die zou ik niet op hun woord geloven.’

‘Dat zie je verkeerd!’ floot de eend terug. ‘De ooievaar heeft het van een wouw en die hoorde het van een gier. Gieren liegen niet.’

‘Dat klopt,’ zei Slokker en hij keek hoopvol naar Klepper. ‘Die liegen nooit!’

‘Dus het is waar!’ riep Klepper uit. ‘En dat na al die tijd!’

‘Ja-ja-ja!’ floot de eend, die zich snel weer omdraaide om met haar klapwiekende zwerm op zoek te gaan naar andere vogels. ‘Zeg het voort!’

‘Dit is te mooi om waar te zijn,’ riep Klepper. ‘Een nieuwe Oppervader!’

‘Ik vertrouw de eenden,’ zei Slokker blij. ‘En als dit nieuws afkomstig is van de gieren, dan is het tijd voor een feestje.’

‘Ik hoop het maar,’ zei de jonge Klapper. ‘Ik kan me niet eens herinneren dat we ooit een Opperouder hadden om ons te leiden. Maakt het echt zo veel verschil?’

‘Alles zal anders zijn!’ vertelde Slokker hem. ‘Een Opperouder geeft leiding en advies en helpt bij het beslechten van onenigheid. Alle problemen van Bravelands zullen worden opgelost!’ Hij roerde met zijn enorme snavel in het water. ‘Er was zo veel onrust de afgelopen tijd. Je zult het zien, Klapper, we zullen...’

‘Slokker, kijk uit!’ Klepper deinsde naar achteren en klapwiekte driftig met zijn vleugels.

Slokker schrok op, wierp schichtig een blik naar achteren en peddelde snel uit de buurt van de brede, geschubde rug die zijn kant op dreef. Hij sloeg hard met zijn vleugels en steeg op uit het water terwijl hij krijsend alarm sloeg.

Maar de krokodil dook niet onder voor een stiekeme aanval en kwam ook niet omhoog uit het water. De geschrokken pelikanen bleven in een wolk van wapperende vleugels boven het oppervlak hangen, maar de krokodil dreef door zonder iets van alle opschudding te merken.

‘Die ogen...’ kraste Klepper geschokt. ‘Moet je zien.’

Slokker landde op het water en zwom heel voorzichtig dichterbij. Klepper had gelijk. Nu hij afdreef naar het ondiepere deel van het water, zag Slokker dat de krokodillenogen melkachtig wit en levenloos waren. Zijn korte, gedrongen poten hingen slap en roerloos onder hem.

‘Hij is dood.’ Hij klikte van opluchting met zijn snavel toen het krokodillenlichaam tegen de oever botste. Nieuwsgierig verzamelden de pelikanen zich eromheen. Geen pelikaan zou rouwen om een dode krokodil, maar Slokker vroeg zich wel af waardoor hij dood was gegaan. De krokodil zag er niet oud uit en

hij was groot en breed. Hij zou in de bloei van zijn leven geweest moeten zijn. Slokker waagde het om met zijn snavel in de stevige zij te porren, maar het dier bewoog niet.

‘Dat is de grootste krokodil die ik ooit heb gezien,’ verklaarde Klepper met grote ogen.

‘Ik ben niet bang, hoor,’ zei de jonge Klapper, die opvloog uit het water. Hij klapwiekte en landde triomfantelijk met zijn zwemvliezen op de geribbelde krokodillenrug, waar hij wankele bleef staan.

Klapper woog bijna niets, maar de dode krokodil begon te kantelen en draaide om in het water, waardoor zijn witgele buik zichtbaar werd. Met een angstkreet vloog Klapper er weer vandoor, maar Slokker keek niet op. Hij kon zijn ogen niet van de buik van de krokodil afhouden.

Er zat een grote, rafelige scheur in de taaie huid. Er was geen spoor van opgedroogd bloed – dat was allemaal weggespoeld in het water – en Slokker zag duidelijk een donkere holte in de ribbenkast.

Klepper maakte krachtige vleugelslagen om achterwaarts weg te kunnen zwemmen. Slokker klikte angstig met zijn snavel. ‘Zoiets heb ik nog nooit gezien,’ zei hij stilletjes.

Om hem heen ritselden en klapwiekten en krasten de andere watervogels. Hij zag hoe verbijsterd en angstig ze keken.

Geen wonder. Zijn eigen veren stonden ook overeind en de huid er vlak onder voelde koud van angst.

Laat het alsjeblieft waar zijn dat er een nieuwe Opperouder is, dacht hij. Er gebeuren nu zo veel vreselijke, verkeerde dingen.

Het leek alsof er in Bravelands een nieuw en gruwelijk tijdperk was aangebroken. En er zou een wel heel bijzondere Opperouder voor nodig zijn om de rust op de savanne te doen terugkeren.

HOOFDSTUK ÉÉN

SKY ADEMDE DIEP in. Ze was even van haar stuk gebracht. Ze nam een ogenblik de tijd om haar verwarde, verstrooide gedachten te ordenen. De lucht was ijl hierboven, in de platte krater op de top van het rotsgebergte en de felle zon stond hoog aan de hemel. Het was niet moeilijk te geloven dat haar ogen haar bedrogen. Maar waarom zou haar geest zo'n vreemd en ontstellend beeld bedenken?

Een baviaan die gehurkt zat in het heilige water van de vijver, met gesloten ogen en een emotieloze uitdrukking op zijn snuit. Gieren zaten ineengedoken in een cirkel rond de vijver en hielden hun zwarte ogen op hem gericht. Het was een baviaan die ze herkende.

Ze knipperde langzaam en spande haar spieren. Aarzelend tilde ze haar trillende slurf op.

‘Doorn? Doorn!’

Zijn oogleden bewogen en gingen rustig open. Hij keek haar aan met een zweem van verwarring in zijn blik. Maar terwijl ze hem verwonderd aanstaarde, zag ze dat hij vooral een kalme

vastberadenheid uitstraalde.

‘Sky Stapper.’ Zijn stem leek van heel ver te komen, maar zwak klonk hij beslist niet.

‘Doorn... wat gebeurt er?’ Ze wapperde verbijsterd met haar oren. ‘Ik ben gekomen om Oppervader of Oppermoeder te vinden. Ik moet hem of haar spreken. Het is verschrikkelijk belangrijk.’

Zijn donkere ogen keken recht in de hare en leken door te dringen tot in het diepste van haar ziel. Ergens vanbinnen voelde Sky een krachtige emotie opkomen die ze niet kon benoemen.

‘In dat geval,’ sprak Doorn, ‘ben je naar de juiste plek gekomen. En bij het juiste dier.’

Met stomheid geslagen staarde Sky hem aan. Meende Doorn werkelijk wat hij zei? Wist hij wel wat hij zei?

Maar natuurlijk wist hij dat. Sky wist het opeens heel zeker en er gleed een opwindend besef door haar heen: dit was logisch. *Ik heb zijn leven gered*, herinnerde ze zich. Ze had de leeuw Fier bestormd toen hij op het punt stond Doorn te vermoorden; dat instinct was plotseling in haar opgekomen en had ze niet kunnen weerstaan. Nu wist Sky zeker dat de Grote Geest haar had aangestuurd. Hij had Doorn Hoogblad nodig gehad en daarbij vertrouwd op Sky – die de Grote Geest vanaf de dood van Oppermoeder bij zich had gedragen – om te doen wat nodig was.

Was het vreemd dat de nieuwe Opperouder een baviaan was? *Vooraf*, dacht Sky met een lichte rilling, *nadat de baviaan Stinger, de Valse Vader, zich die rol zelf had toebedeeld?* Maar het waren onzekere tijden voor Bravelands. Een slimme, vernieuwingsgezinde

baviaan zou weleens een betere gids kunnen zijn in die woelige tijden dan een stoïcijnse olifant.

Die gedachte bracht Sky terug bij de reden dat ze helemaal hiernaartoe was gekomen. Ze ademde diep in, boog haar kop en sloot haar ogen.

‘Er waart een afgrijselijke, nieuwe dreiging rond in Bravelands,’ sprak ze zacht tegen Doorn, ‘en jij bent de enige die daar iets tegen kan doen.’

Sky opende haar ogen weer en staarde onderzoekend in de zijne. Een vreemd gevoel overspoelde haar. Het was net alsof de problemen van Bravelands heel eventjes niet meer zo onoverkomelijk leken. Ze voelde een nieuwe rust vanbinnen die alle verwarring en kwelling en de vreselijke bezorgdheid in de maanden na de dood van Oppermoeder trachtte te compenseren. De wereld om haar heen – het gebergte, het gesteente, de hemel – leken hoopvol te zoemen, en Sky wist dat de Grote Geest weer in haar buurt moest zijn. Het voelde een beetje alsof ze weer bij familie was; een dierbaar familielid waarvan ze gevreesd had hem nooit meer te zullen zien.

Grote Geest, ik heb je gemist.

‘Help ons, alsjeblieft,’ smeekte ze Doorn. Ze boog haar kop weer en tilde hem toen op om hem aan te kijken. ‘Oppervader.’

Ze zag hem verstrakken en zijn kaken op elkaar klemmen. Voor het eerst kwam hij minder beheerst over. *Geen wonder*, dacht ze. Doorn Hoogblad had zojuist de belangrijkste en meest angstaanjagende verantwoordelijkheid van heel Bravelands op

zich genomen, en zij had hem meteen bewezen hoe zwaar die taak zou zijn.

Doorn schudde zich en kwam de vijver uit. Sky haastte zich naar voren en stak haar slurf naar hem uit om hem te helpen. De cirkel gieren keek gespannen toe, hun veren alert rechtop terwijl Doorn haar vastgreep.

‘Ik heb de Grote Geest ook bij me gehad,’ zei ze tegen hem, en ze trok haar slurf voorzichtig weer terug zodat hij op eigen poten kon staan. *Het is niet zo vreemd dat hij zo overweldigd lijkt*, dacht Sky. De Grote Geest was al een zware last voor een olifant, laat staan voor een kleine, zenuwachtige baviaan. ‘Ik begrijp een beetje hoe je je voelt, Doorn.’

‘Dat weet ik.’ Zijn stem klonk hees en zacht, maar hij keek haar vol dankbaarheid aan.

‘Je staat er niet alleen voor,’ zei ze. ‘Ik zal je helpen. Al je vrienden staan je bij.’

Doorn liet zijn kop hangen en ademde een paar keer diep in en uit. Toen hij zijn ogen weer opsloeg naar de hare, schonk hij haar een treurige glimlach. De jonge baviaan leek al een stuk meer zichzelf.

‘Mag ik eerlijk zijn, Sky?’ begon hij. ‘Ik weet dat dit juist was. Ik heb me er lang genoeg tegen verzet, tot ik wist dat ik geen keus had.’ Hij schonk haar een scheve grijns. ‘Maar ik heb geen idee waar ik moet beginnen of wat ik moet doen. Vertel, welk nieuws kwam jij me brengen?’

Sky zuchtte. ‘Er zijn de afgelopen seizoenen de vreemdste dingen voorgevallen in Bravelands. Dat weet jij net zo goed als

alle andere dieren, Doorn. Maar dit... dit is misschien nog vreemder dan al het andere, en een stuk afgrijselijker. Er is... een roedel goudwolven. Ze zijn kortgeleden naar Bravelands gekomen.' Ze aarzelde. Hoe moest ze dit aan hem uitleggen?

'Ga door,' moedigde Doorn haar vriendelijk aan.

'Ze overtreden de Regel,' zei ze.

'Er zijn de laatste tijd meer dieren geweest die dat deden,' merkte Doorn op.

'Dit is anders.' Sky veegde met haar slurf door het witte stof op de grond terwijl de gieren hen onverstoorbaar gadesloegen. 'Doorn, ze vermoorden dieren enkel en alleen maar om hun ziel te bemachtigen.'

Hij fronste. 'Wat zeg je?'

'Ze eten niets van hun slachtoffers op. Niets, met uitzondering van het hart. Deze wolven geloven dat ze door het eten van een dierenhart de ziel en vaardigheden van dat dier in zich opnemen.'

'Niet te geloven,' mompelde Doorn geschokt.

'Het ergste is dat ze nog gelijk hebben ook.' Sky richtte haar bezorgde blik nu op de zijne. 'Ik weet niet of het waar is dat de goudwolven de kracht van hun slachtoffers kunnen overnemen, maar hun ziel doden ze in ieder geval. En door een dier zijn ziel af te nemen, weerhouden ze het ervan om zich bij de sterren te voegen. Hun wezen gaat voorgoed verloren.'

Doorn klemde zijn kaken op elkaar. 'Dit is puur kwaad, Sky. Het is duidelijk dat die wolven zich niet aan de Regel houden, dus de kans is klein dat ze naar Oppervader zullen luisteren. Maar

dat doet er niet toe. Ik moet proberen ze tegen te houden. Dit kan zo niet doorgaan.'

'Velen zijn al gesneuveld.' Sky's stem trilde toen ze dacht aan Raas, de dappere cheeta die met hen meegevochten had in de Grote Strijd tegen Stinger. Nadat ze dat alles had overleefd, was Raas ten prooi gevallen aan de wolven. Haar hart was uit haar lijf gerukt en haar twee welpjes waren verweesd achtergebleven.

'Dan moeten we alle andere dieren waarschuwen,' zei Doorn, die zijn vochtige vacht gladstreek. Zenuwachtig pulkte hij aan zijn lip. 'Alleen... hoe gaan we dat doen? Bravelands is gigantisch groot, het zou weken duren om in alle uithoeken te komen. Maar ik moet er niet aan denken dat er zelfs nog maar één dier in de klauwen van die wezens valt.'

'Dan moet je een Grote Bijeenkomst organiseren,' zei Sky beslist. Zo had Oppermoeder elke inwoner van Bravelands altijd weten te bereiken. Zelfs de dieren die niet aanwezig waren, kregen het nieuws en de adviezen te horen van degenen die wel kwamen. 'Er moet sowieso een Grote Bijeenkomst komen, Doorn. Heel Bravelands moet weten dat jij onze nieuwe Opper-vader bent.'

Doorn wreef met zijn poten over zijn snuit. 'Ik weet niet... Het probleem is dat ik niet weet hoe ik dat moet aanpakken, Sky. Ik weet niet eens hoe ik een Grote Bijeenkomst moet aankondigen.'

'Dat weten de gieren wel.' Ze draaide zich om naar Windvlioger, de strenge oude gier die statig en waakzaam voor alle andere stond. Dit was de vogel die boodschappen en botten naar Oppermoeder had gebracht. Sky voelde zich verlegen in de nabijheid

van deze vogel en ze durfde haar niet in haar zwarte ogen te kijken. ‘Zij weten wat er gedaan moet worden. De vogels kunnen het bericht doorgeven aan meerdere diersoorten, volgens mij, ook al spreken ze een andere taal.’

Doorn deed een stap naar voren en ging op zijn achterpoten staan. Plechtig keek hij Windvlieger aan. ‘Ik geloof dat het waar is wat Sky zegt,’ zei hij met een respectvolle knik. ‘Kun jij met je zwerm een Grote Bijeenkomst aankondigen, Windvlieger?’

De enorme gier spreidde haar vleugels en strekte haar nek uit naar Doorn. Ze opende haar puntige snavel en liet een scherpe, langgerekte kreet horen. Sky had geen idee wat ze zei, maar het was duidelijk dat Doorn hun Hemelspraak verstond, zoals alle andere Opperouders voor hem. Hij wachtte tot Windvlieger was uitgepraat, knikte en zei zacht: ‘Bedankt.’

Doorn draaide zich om naar Sky. ‘We moeten zo snel als we kunnen aan de slag,’ zei hij. ‘We moeten nu meteen de berg af.’

‘Kom maar op mijn rug zitten,’ bood Sky aan. ‘Dat is een stuk sneller.’

Dankbaar knikte Doorn en hij klauterde via haar uitgestoken voorpoot naar boven om op haar schouders plaats te nemen. *Het voelt niet eens zo heel gek dat hij daar zit*, dacht Sky toen ze de smalle oever van de bergkrater op liep. Ze had tenslotte al diverse dieren op haar rug gedragen. Onlangs die arme, verweesde welpjes van Raas nog. Doorn maakte het zich gemakkelijk tussen haar schouderbladen, greep haar oren vast met zijn vingers en leek zich algauw aan te passen aan haar schommelende stappen.

Het was een lange weg de berg af, maar Sky merkte dat ze